

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2885/2020
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Грујичић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 520/20 од 25.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 520/20 од 25.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 520/20 од 25.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1206/18 од 11.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу врати позајмљени износ од 6.460,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате у месту плаћања са каматом у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 01.06.2009. године па до исплате и износ од 7.200 УСД са домицилном каматом почев од 01.06.2009. године па до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије важећем на дан исплате, умањен за износ од 420.000,00 динара које је тужилац од туженог раније примио. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати укупно 173.850,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог да му тужилац, на име трошкова парничног поступка, исплати укупно 327.805,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 520/20 од 25.02.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба и пресуда Основног суда у Лозници

П 1206/2018. од 11.12.2018. године преиначена у одлуци о камати, утолико што је одбијен захтев тужиоца за исплату камате на досуђене износе главнице за период од 01.06.2009. године до 10.03.2017. године. Ставом другим изреке, одбијена је жалба у преосталом побијаном усвајајућем делу и потврђена је цитирана првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана као и новог тумачења права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији туженог, јер у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. Не постоји ни потреба за новим тумачењем права, коју тужени налази у свом виђењу правног односа са тужиоцем, чију природу (уговор о зајму а не уговор о пословно – техничкој сарадњи) су нижестепени судови ценили на основу утврђених чињеница. Због тога не постоји потреба да се о посебној ревизији тужиоца одлучује у циљу уједначавања судске праксе, тим пре што уз ревизију нису приложене пресуде на које се тужени позива да би се могло утврдити да ли су оне донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је

ревизија недозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучио као у другом ставу изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић